

всѣкиго имаше и по една плосница съ вино, което бѣха купели отъ Варна, защото въ тѣхното село нѣмаше лозя. Грозде и вино си купуваха отъ Провадия, който градъ не бѣхъ честитъ да видя това лѣто. Воловетѣ си бѣха пустнали свободно на паша. Налѣгахме всички край огъня и си заспахме сладкъ сънь. Спжтниците ми не рачиха сутринята да станатъ рано, а чакъ като се разсъмна и, дору си намѣрятъ воловетѣ и дору ги назобятъ, слънцето дойде до изгрѣване. На близо имаше една „даямж“ (кошараза овце). Единъ помѣна и всички се съгласиха да купятъ едно агне и да го опекатъ въ огъня. Отпървомъ прѣди да накладятъ огъня изкопаха съ ножове и тесли единъ голѣмъ, широкъ и до колѣнѣ дълбокъ трапъ и въ него накладоха огъня, който отъ всѣнощния буенъ огънь, до сутринята повторенъ и потретенъ бѣше наринатъ съ жаръ още и купъ подъ него. Двама отидоха въ кошарата, купиха агнето, заклаха го, извадиха му вътрешността, като му оставиха само дробѣтъ, нарезаха го на едри късове съ ножоветѣ безъ да го дератъ и, като го зашиха съ губеркитѣ, които носѣха за нужда, ако се разшие нѣкой чувалъ, съ канапъ, отсѣкоха младоци отъ дървета, обгънаха ги и, като нѣмаше съ що, изринаха жарата съ тѣзи дървета, слѣдъ което туриха на дъното на трапа агнето съ всѣ кожа. Съставиха слѣдъ това съвѣтъ и рѣшиха тамъ да обѣдватъ. Нередиха се край огъня и наченаха да пѣятъ за развлечение:

Измиримъ ичинде,
Мадемъ булунду,
Мадемъ булунду
Ферманъ окунду
и. т. н.

Агнето въ буйната жара цвѣрчеше, пищѣше догъ се опече. Азъ, като не бѣхъ виждалъ агне съ кожата печено, само се чудѣхъ какво ядене ще стане. Единъ отъ гагаузитѣ ме запита: „— Виждалъ ли си у вашата страна така съ кожата агне да се пече?“—

— „Не, отговорихъ му, не сжмъ виждалъ“.

— „Това е хайдушко печене на агне“, каза той.

Извадиха го прѣдпазливо отъ огъня. Вълната бѣше изгорѣла и кожата бѣ се напукала, като че е било покрито съ петъро отъ тѣсто. Сложиха го прѣдпазливо на поляната и, като почакаха да поистине малко, наченаха съ прѣсти да чупятъ кожата. Като очупиха едната страна, виждаше се месото червено и ревниво на погледъ и излѣзваше ухание много приятно отъ него. Наченахме да ядемъ кой колкото откъсне, дори го изѣдохме и толкова ми се видѣ вкусно, щото